

CHƯƠNG BỐN

NẠN NHÂN CỦA CHỒNG

Một đêm kia trời nóng bức oi ả, Thu Vân nằm trần trọc trên giường một lúc lâu vẫn không ngủ được. Nàng phải chỗi dậy mở hai cánh cửa sổ cho gió loảng vào bên trong.

Vân Long ngủ phòng bên cạnh bị nóng nực, không ngủ được cũng khóc ré lên. Từ khi Vân Long được năm tháng thì không còn bú đêm nên Thu Vân để con ngủ ở căn phòng nhỏ, ăn thông với phòng nàng.

Nghe tiếng con khóc nàng chạy đến giường con ru nhỏ nhỏ và lấy quạt phe phẩy một lúc. Thằng bé được mẹ ru và quạt mát nên ngủ yên trở lại.

Trong phòng không để đèn, đêm ấy nhằm vào đêm không trăng, sao trên nền trời với chút ánh sáng yếu ớt không trông rõ mọi vật. Bỗng nhiên Thu Vân nghe như có hơi thở phát ra từ một nơi mà nàng nhìn thấy lờ mờ một con vật đen xì, đen hơn nền trời đêm.

Quá kinh hãi, nàng đứng chết trân một chỗ, mắt mở to nhìn con vật trước mắt, miệng há ra để kêu cứu, song sự kinh hoàng tột độ khiến lưỡi nàng như co rút lại, không phát ra được âm thanh.

Con vật di động về phía nàng... Thu Vân nghe rõ bước chân và hơi thở của người chớ không phải thú. Sự kinh sợ đã giảm bớt, nàng nhảy thụt lùi hai bước, tầm tay đúng vào cái bật đèn trên vách. Ánh sáng tỏa ra khắp phòng...

Bấy giờ Thu Vân thấy rõ một người ăn mặc toàn đen, râu tóc lù xù, mặt mày dơ bẩn nhem nhuốc như người rừng. Nàng thét lên...

Người kia dường như đoán biết trước, hấn nhào tới bụm miệng nàng, nói thật khẽ:

- Anh đây mà! Em không nhận ra anh sao?

Thu Vân đã ngất, ngã đúng vào vòng tay người ấy. Người ấy ôm nàng đặt lên giường, Thu Vân lấy lại tri giác nhận ra chồng. Nàng ôm chặt chồng khóc sụt sùi. Thy hoảng kinh bụm miệng vợ nài nỉ:

- Em đừng khóc làm kinh động mọi người. Anh trở về thăm em nhưng không thể để ai hay biết.

Nghe chồng nói, Thu Vân không dám khóc ra tiếng, sụt sùi hỏi:

- Anh đi đâu mà hơn cả năm trời không về thăm em? Hiện chúng mình đã có con. Con của anh giống anh như tạc vậy!

Thy hững hờ:

- Thế à?

- Từ hôm anh bỏ nhà ra đi, em thương nhớ anh ngày đêm khôn khổ âu sầu. Hai tháng sau em biết được em đã có thai. Ngày sinh con em có gặp khó khăn, nhưng cũng may mẹ con em bình an. Thằng bé dễ thương lắm đó anh. Nó giống anh...

Dường như Thy không để tâm nghe Thu Vân nói. Hơn một năm xa vợ, chàng khát tình hơn khát nghe lời thủ thỉ tâm sự. Chàng nhào lên giường trong lớp y phục lấm lem bùn đất. Loại y phục bằng vải thô đen của những cán binh Cộng Sản may vụng về như áo quần của nông dân khi làm việc đồng áng. Toàn thân Thy nồng nặc mùi hôi thúi của một người ăn ở chốn rừng sâu lâu ngày không tắm rửa, áo quần không giặt, mùi hôi xông lên, khó ngửi vô cùng.

Thu Vân gỡ vòng tay chồng, nhỏ nhẹ nói:

- Anh tới thăm con một chút rồi đi tắm cho mát. Em đi lấy áo quần cho anh thay đổi nhé?

Nàng bật ngồi dậy khi nói. Song bàn tay dơ bẩn của Thy như cái móc, đè nàng trở xuống. Một tay chàng giật phăng áo ngủ của nàng quăng ra, để lộ lột tằm thân nõn nà của người đàn bà vừa mới 20 tuổi, xuân xanh phơi phới như nụ hoa vừa nở.

Còn bức tượng vệ nữ nào đẹp bằng thân thể của người đàn bà một con, với thớ thịt làn da căng căng nhựa sống?

Dù không dám mở mắt nhìn chồng trong lúc này, Thu Vân cũng mừng tượng được đôi mắt đỏ ngầu chứa đầy tình dục của chồng qua hơi thở hào hển. Chàng nhào lên mình vợ trong lớp y phục hôi thúi. Thu Vân vùng vẫy nài nỉ:

- Anh! Đứng! Đứng! Thăm con trước nghe anh. Khoan đã!

Nàng nói chi cũng mặc, Thy kẹp cứng thân thể vợ, một tay chống lên giường, một tay kéo quần chàng tụt xuống đến đi... Thu Vân ngóc đầu dậy thét lên, nhưng âm thanh chưa thoát ra, Thy vội trám miệng mình lên miệng vợ.

Sau khi thỏa mãn dục tình, chàng nằm ngửa trên giường nhắm mắt ngáy pho pho, mặc cho vợ nằm một bên sụt sùi khóc.

Thái độ phủ phàng của chồng làm Thu Vân cảm thấy mình vừa bị hiếp dâm. Nàng nghe toàn thân ê ẩm sau cuộc ái ân, con tim đau nhói, lệ tủi hờn chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Hơn một năm trời thương nhớ và chờ đợi ngày chồng trở về, chờ hưởng nụ hôn ngọt ngào trên đôi môi mềm, chờ được nghe những lời tình tự yêu dấu, chờ được nhìn thấy đôi mắt diễm tình âu yếm, chờ được say trong vòng tay ân ái tuyệt vời của người tình...

Tất cả những mơ ước ấy chỉ là ảo mộng! Một cuộc tái ngộ hết sức phủ phàng cay đắng, bằng một cuộc tình cưỡng bức!

Thần tượng của nàng còn đâu nữa? Người tình yêu dấu của nàng còn đâu nữa?

Chàng nằm một bên mà Thu Vân cảm nghe như đã mất tất cả, y như người đàn ông bên cạnh không phải là chồng nàng.

Chàng thay đổi từ hình hài đến nhân cách. Nét mặt đẹp trai với thân hình đều đặn thuở nào... giờ hốc hác vì thiếu ăn. Cử chỉ dịu dàng yêu yếm ngày xưa... nay trở nên thô bạo như người rừng rú.

Vì sao một người có thể thay đổi toàn diện như thế khi tiếm nhiệm chủ nghĩa Mác Lê?

Tại sao khi theo Cộng Sản thì phải bỏ tất cả bản chất thân ái của con người?

Chủ nghĩa nào, con người vẫn là con người, mà đã là con người tại sao không muốn giữ bản chất người?

Thu Vân ngồi dậy, mở mắt to ra để nhìn chồng cho kỹ... Gương mặt chàng thay đổi thật nhiều khi thức, nhưng lúc ngủ trở lại bản chất thuần lương, đôi má gầy, vàng trán rộng còn phảng phất nét thư sinh ngày nào...

Bỗng dưng Thu Vân nhận ra chồng bị người ta đầu độc. Mà thứ độc dược ấy là lời quỷ quyết tuyên truyền. Chàng còn trẻ, có lý tưởng, tâm lòng yêu nước hăng say. Bọn cáo già Cộng Sản lợi dụng bầu nhiệt huyết hăng say đó để xúi dục chàng vào con đường đấu tranh, để làm tay sai cho chúng trong việc đánh cướp miền Nam.

Chàng vô tội! Trời ơi, chàng vô tội! Chàng là nạn nhân đáng thương đáng cứu vớt.

Ý nghĩ ấy khiến Thu Vân đau xé tâm can, cơn hờn giận vì bị chồng dối xử tệ nỡ như không còn nữa. Nàng nằm xuống giường, gục đầu trên vai chồng thổn thức từng cơn:

- Tội nghiệp chồng tôi! Anh ơi, làm sao em có thể cứu anh ra khỏi vũng lầy kinh tởm đó? Chúa ơi! Xin Chúa hãy giúp chồng con tỉnh cơn mê muội lầm đường.

Thy bừng tỉnh giấc ngủ, chớ không phải bừng tỉnh cơn mê muội mà Thu Vân vừa cầu xin Chúa.

Thấy vợ gục đầu khóc trên vai mình, Thy không rõ nguồn cơn, nhưng không hỏi. Chàng nhẹ đỡ nàng nằm lên gối, rồi ngốc đầu dậy nhìn đồng hồ treo trên vách...

Chàng vùng dậy như cái lò xo, kêu khẽ:

- Đã 4 giờ sáng rồi, anh phải đi!

Chàng kêu nhỏ, Thu Vân vừa nghe lọt vào tai, hốt hoảng nhào tới ôm níu chàng, nói trong nước mắt ràn rụa:

- Không! Anh không đi đâu nữa! Anh ở nhà với vợ con. Em van anh, đừng theo họ nữa! Họ đã phá hoại hạnh phúc của chúng mình, đã hủy diệt tương lai của anh. Anh ơi, hãy vì em, vì con, anh ở lại với gia đình mình nghe anh?

Thy vượt khỏi tay vợ, đứng lên buộc vội giây quần. Thu Vân nằm úp xuống giường nấc từng tiếng khóc to. Thy sợ kinh động người trong nhà, nhỏ giọng nài nỉ:

- Đừng khóc nữa em! Anh yêu em, anh nhớ em, mới trở về thăm em, em không thấy sao?

Chàng ngồi xuống giường, lấy áo mặc lại cho vợ, ngọt ngào nói:

- Bữa nay anh phải đi, nhưng mai anh sẽ trở lại thăm em và con.

- Mai anh trở lại và không bỏ đi nữa.

- Phải! Anh sẽ trở lại sống bên cạnh em mãi mãi.

Thu Vân không tin mấy về lời hứa hẹn của chồng, gặng hỏi:

- Anh không dối gạt em chớ?

- Nếu anh không thực hiện đúng lời hứa, em được phạt tại anh trăm cái, néo ngàn cái, chịu chưa?

Nghe chàng đùa âu yếm, Thu Vân đã vững lòng tin, tuột xuống giường nắm tay chồng kéo đi, nói:

- Anh tới thăm con một chút nhé?

Thy nhìn đồng hồ, lắc đầu:

- Trễ lắm rồi! Anh phải đi ngay. Tối mai anh sẽ trở lại thăm con.

- Không! Tối mai anh sẽ về nhà ở lại luôn, anh đã hứa khi này.

- Phải! Tối mai anh sẽ về sống bên cạnh em suốt đời.

Chàng bước nhanh về phía cửa sổ, quay mặt hỏi:

- Nó là trai hay gái? Em đặt tên gì?

- Nó là trai, tên Lê Vân Long.

Chàng cười nhỏ, khen:

- Em đặt tên con nghe đẹp lắm!

Chàng vừa nói vừa hôn lên má vợ rồi phóng qua cửa sổ, mặc dù nhà có cầu thang.

Thu Vân đứng bất động nhìn theo chàng với nỗi buồn tiếc rẻ, y như cuộc hội ngộ cùng chồng vừa qua là một giấc mộng ngắn ngủi.

Mộng đã tàn rồi! Trước mắt nàng còn lại màn trời...

Đó đây vắng lặng, không còn thấy gì nữa! Người tình nàng đã biến mất trong sương.

**

Trời đã khuya lắm rồi, phố phường đã ngủ yên. Ngoài vườn sương rơi lất phất...

Từ lầu cao của tòa biệt thự trắng phủ hơi sương có một người đàn bà đứng tựa lưng bên khung cửa sổ, đôi mắt nhìn qua cõi không gian tịch mịch...

Đêm nay không rõ là đêm thứ mấy, nàng đứng đó chờ đợi người tình hiện ra như đêm nào...

Nhưng chàng là cánh chim. Một lần chim bay về tổ, rồi bay đi biên biệt... Lời hẹn hò: «anh sẽ trở lại đêm mai» còn để lại dư âm.

Đẻ rồi từng đêm, từng đêm... nàng thao thức không ngủ, làm tượng đá ngóng trông chồng đến mỗi mắt mòn hơi!

Ba tháng trôi qua là chín mươi lần hy vọng và tuyệt vọng, Thu Vân sống dật dờ không ngủ quên ăn, ban ngày mong cho thời gian chóng qua, ban đêm muốn thời khắc dừng lại.

Nhưng thời gian vốn vô tình, hễ người mong chậm thì nó trôi đi thật nhanh!

Và đêm nay Thu Vân thấy mình vừa đứng đó, trời đã bắt đầu sáng. Vàng thái dương lấp ló dưới chân trời. Đêm đã tàn hẳn rồi!

Thêm một lần tuyệt vọng!

Nàng uể oải quay gót trở lại giường ngủ, bỗng đầu óc quay cuồng như chong chóng, tay nàng vừa vịn thành giường đầu đã ngã chúi xuống, đồng thời cơn khó chịu trong người nàng cũng dâng lên, trái tim đập một cách bất thường.

Triệu chứng này nàng nhớ giống như triệu chứng hai tháng sau ngày Thy bỏ nhà ra đi. Trời ơi, có lẽ nào một lần như thế nàng đã mang thai hay sao?

Kinh tâm động khách, nàng ngồi bật dậy, toàn thân run rẩy. Nàng cố gắng đứng lên đi tới bàn trang điểm tìm sổ tay ghi ngày kinh nguyệt.

Ba tháng qua nàng không ghi chép một dấu hiệu nào, ngày đêm thấp thỏm trông chờ chồng, dù nàng có chết nửa thân xác cũng không hay biết, huống hồ thiếu mất ba lần kinh nguyệt?

Nàng ngồi chờ trên ghế soi gương... Bỗng thấy trước mắt hiện ra hình bóng một người đàn bà hốc hác xanh xao, đang ở vào thời kỳ thai nghén. Không còn nghi ngờ gì nữa! Người đàn bà ấy đã có thai! Nàng lại sắp có con!

Trên thế gian này chưa có người đàn bà nào có chồng, khi biết mình sắp có con lại hoảng sợ đến như thế!

Phải nói nàng có lý do để sợ hãi: Thy bỏ nhà ra đi đã hơn năm. Gia đình nàng đã phao tin Thy đi du học ở ngoại quốc. Các cơ quan, quận, làng, cảnh sát... đâu đâu cũng được sự khai báo của Thu Vân về sự vắng mặt của Thy. Cái đêm Thy lên trở về thăm vợ rồi cưỡng bức ái ân không ai hay biết, ngay cả cha mẹ nàng cũng không rõ tí gì.

Giờ nàng có thai thì phải giải thích làm sao với mọi người? Nàng không thể xác nhận nó là con của chồng, thì phải nói nó là con hoang, cha vô danh.

Trong xã hội này người ta không chấp nhận một người đàn bà không chồng mà có thai, người ta không chấp nhận những đứa con hoang! Người ta buộc người vợ phải trung thành với chồng, dù chồng có bỏ nhà ra đi hay có chết chăng nữa, vợ cũng không thể giao tình với người đàn ông khác.

Nàng đã trung thành với chồng, nhưng trường hợp này phải chịu tiếng oan là «người đàn bà hư đốn phản bội». Trên thế gian này có ai gặp cảnh bẽ bàng oan ức như nàng không?

Rồi đây làm sao nàng có thể sống trong xã hội này? Làm sao nàng có thể ngẩng mặt nhìn đời?

- Trời ơi! Thy ơi! Sao anh nỡ nào đối xử phàng với em như thế? Anh trở về nào phải vì thương nhớ em? Anh đã không tròn bổn phận làm chồng, không ngó ngàng đến bổn phận làm cha, lại còn gây điều khổ nhục cho vợ! Vì sao anh có thể tàn nhẫn với em như thế?

Nàng kêu thảm thiết trong lòng, tiếng kêu không thoát ra môi miệng, xoay cuồng đè ép con tim, làm tim nàng ngưng đập, các luồng máu như ngưng chảy, toàn thân cứng đờ.

Trong giây phút trầm trọng ấy, tâm trí Thu Vân còn chút tỉnh táo, nàng nghĩ: «Có lẽ Thy có công tác trong vùng, đêm đó chàng lên về tìm vợ để thoả mãn dục tình». Ý nghĩ ấy làm nổi uất hận trong lòng nàng bùng bùng trào lên, nàng thét to:

- Lê Thy là tên Cộng Sản hèn nhất, một thằng chồng tôi bại! Hắn đã hiếp dâm vợ hắn! Hắn đã hãm hại đời vợ con hắn!

Cũng may cửa phòng đóng kín, tiếng thét của nàng không ai nghe, nhờ đó nổi uất hận cũng vơi đi, cơn khó chịu nơi tim đã dịu xuống và cuối cùng nước mắt chảy ra được. Nàng gục đầu trên thành ghế khóc thật hả hê.

Một lúc sau nước mắt đã cạn, nàng uể oải đứng lên đi qua phòng tắm lau rửa, trong đầu miên man suy tính: «Chờ đến sáng nàng sẽ lập tức xin gặp bác sĩ Tú, nhờ ông trực xuất bào thai ra. Nàng tin ông sẽ giúp nàng giải quyết việc này. Nàng quyết giấu cha mẹ, vì cha mẹ nàng theo Thiên Chúa giáo, chắc chắn sẽ ngăn cản nàng việc giết bỏ thai nhi».

Đang khi nàng còn trong phòng tắm nghĩ ngợi, thình lình từ phòng bên tiếng khóc của Vân Long ré lên. Thu Vân bàng

hoàng như người vừa tỉnh mộng, chạy nhanh vào phòng con, ôm con vào lòng.

Được nằm trong tay mẹ, Vân Long nín khóc, mở to đôi mắt lộ vẻ vui thích.

Gương mặt nó là hình ảnh của chồng. Nàng đã si tình Thy từ thuở học trò, với tuổi đam mê. Nàng kết hôn với Thy, nhưng hạnh phúc bên nhau quá ngắn ngủi, chưa kịp hưởng, Thy đã bỏ đi. Hơn một năm thương nhớ, ba tháng đợi chờ... càng làm cho mối tình si sâu đậm hơn thêm, thì trong một phút oán hận chàng cũng không làm cho nàng hết yêu chồng trong khoảnh khắc.

Bàn tay xinh xinh nho nhỏ của Vân Long ngờ quạng mâm mê bầu sữa mẹ, cái miệng lép chếp bập bẹ thứ ngôn ngữ của trẻ thơ, đôi mắt mở to chờ được mẹ cho ăn...

Bao nhiêu thứ đó làm rung động tim nàng, làm nàng sung sướng chât ngất trong tình yêu huyền diệu này.

Thu Vân hôn con từng chập. Hạnh phúc tràn ngập vào hồn nàng. Hạnh phúc đang nằm trong vòng tay nàng. Hạnh phúc này vĩnh viễn không bao giờ mất.

Dù oán hận chồng bao nhiêu, dù Thy bạc bẽo với nàng bao nhiêu, đứa bé này vẫn là kỷ vật quý báu Thy để lại cho nàng. Nàng yêu con hơn hết trên đời.

Bỗng dưng toàn thân nàng toát mồ hôi lạnh, khi nhớ lại bào thai trong bụng cũng là giọt máu của Thy. Nàng đã thương yêu Vân Long vô tận thì sao muốn hủy diệt đứa con

thứ hai? Có người mẹ nào lại tàn nhẫn giết con ngay khi nó được Thượng Đế cho cuộc sống?

Nhớ lại dự tính giết con khi này, Thu Vân run lên vì hồi hận! Không! Bằng bất cứ giá nào nàng cũng không thể giết con.

Nàng phải can đảm chấp nhận làm mẹ, dù bị người đời sĩ nhục và ruồng bỏ.

Nàng đã quyết định như thế!
